

Какъ подскачамъ, какъ се ввѣргамъ,
Какъ се кетря по дръвята,
Та ме всякой гледа, зяпа! . .
А пакъ тази наша Меца —
Боже, на какво прилича!
Да я видишь, какъ се сеца,
Като вземе ужъ да тича. —
Съща Меца, гъзна, трома,
Раскривена, купа, хрома.
Рунтавелиникъ, поразия!
Га излѣзе изъ сѣрпюга.
Да я гледамъ азъ не мога;
То, ти казвамъ, прозотия,
Сякашъ че е черна чума! . .

Туй Маймунѣтъ щомъ издума,
Ей Мецана че представя
Като Меца величава,
И предъ Бога започева
Тѣй себе си да въспѣва:
„Кой ма мене укорява? —
Тозъ ли, тукъ що се прозява?
Азъ го него и не клоцамъ!